

נחל'י נצח

י"ל ע"י מוסדות כרמל'ב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גיליון מס' 757
פרשת בחוקתי תשפ"ב

ר"ח	צאת השבת	כניסת שבת	הדלקת נרות
20:49	20:13	18:57	ירושלים
20:47	20:16	19:14	תל-אביב
20:51	20:17	19:08	חיפה
20:48	20:13	19:13	באר שבע

דבר ראש הישיבה

גשמיות

לאיפה "הולכים" כשעמלים בתורה • מי הולך לבנוק וזה חלק מלימוד התורה שלו • מה רבי שמעון ראה בזקן שרץ עם אגודות ההדסים • למה יעקב אבינו בחר להיות רועה צאן • וגם: "אני עמל" בפרנסה "ומקבל שכר"!

למערה, ולאחר שנים עשר חודש נוספים יצאו, ועדיין כל מקום שרבי אלעזר מסתכל היה נשרף, אמנם רבי שמעון בר יוחאי היה מסתכל בו ומרפא.

ודרוש הסבר, מה רבי שמעון לא הבין אחרי שתים עשרה שנה שאותו הבין אחרי שלוש עשרה שנה?

התשובה טמונה בהמשך המעשה, כאשר ראו יהודי שרץ והדסים בידי, ושאלו אותו "לשם מה אלז?" והשיב להם "לכבוד שבת קודש, אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור", ובעקבות מעשה זה התיישבה אף דעתו של רבי אלעזר. כלומר הם הבינו שלא רק לשבת כל היום וללמוד תורה הוא רצון השם, אלא גם כשאדם רק עם ענפים בידי, אם כוונתו לשם שמים הרי שאפילו דברי חולין והעניינים הגשמיים נחשבים הכל למצוות.

יעקב אבינו בהתבודדות

ומובא בשם הרבי מליובאוויטש שניתן ללמוד זאת מיעקב אבינו, שהוא הבחיר שבאבות, ולמרות זאת עבד אצל לבן ועשה השתדלות בפרנסה גם בדרך הטבע. כלומר שגם האנשים הגבוהים והנעלים מתעסקים בענייני העולם הזה, יוצאים עם הצאן וטורחים להשקותם ולהאכילם, ודואגים להם בשעת הגיזה וכו', ובכל זה כוונתם לשם שמים וזה נחשב להם ממש לעבודת השם.

ומצד שני כותב ר' אברהם בן הרמב"ם בספר "המספיק לעובדי ה'" (בפרק ההתבודדות), שיעקב אבינו בחר בפרנסה כזו שיצטרך להיות כל היום בשדה, כדי שיוכל להיות לבד עם ה' בשדה.

ואם נצרך את דברי האדמו"ר מחב"ד יחד עם דברי ר' אברהם בן הרמב"ם נמצא ששיניהם עולים בקנה אחד: מצד אחד אתה עוסק בפרנסה, ומצד שני נמצא בשדה. וזו לא סתירה, כי אפילו בשיא הגשמיות אדם צריך להיות מחובר בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו לה' יתברך.

וכן כתוב בתורה בהרבה מקומות שצריכים לחרוש ולקצור וכו', ויש בזה רמז לעבודת ה', כי לכאורה נראה שהיינו צריכים תמיד להיות בדביקות בה' ולא להיות מונחים כלל בגשמיות העולם הזה, אבל התורה כותבת לנו גם על עשיית הדברים הפשוטים, ובזה יש לימוד שאי אפשר להיות כל הזמן בבחינת "רצוא", כי צריכים להיות מונחים גם בדברים הפשוטים, כגון: איך קוצרים, איך זורעים וכו', ובהכל לכוון לשם שמים.

זה הלימוד שאנחנו לוקחים מרשב"י: להיות קשורים להשם בכל דבר ולכוון בו לשם שמים, וכך הכל נחשב למצווה ולעבודת השם.

התורה פותחת את פרשתנו במילים: "אם בחוקתי תלכו...". ומפרש רש"י: "...מה אני מקיים "אם בחוקתי תלכו"? שתהיו עמלים בתורה".

ויש לשאול: לפי דברי רש"י הפסוק מדבר על עמל התורה, והיה צריך לכתוב "אם בחוקתי תעמולו" ולא "תלכו", למה כתוב בפסוק "בחוקתי תלכו"?

לרוץ לתורה או לשחת

ניתן לתרץ לפי דברי ה"מאור ושמש" (פרשת בהר ד"ה המדרש), על מאמר התנא בתפילת היציאה מבית המדרש: "מודה אני לפניך ששמת חלקי מיושבי בית המדרש... אני עמל והם עמלים, אני עמל ומקבל שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר". ומסביר, שכאשר האדם עמל במשא ומתן וכוונתו בעמלו כדי להשתכר די מחסורו למען יוכל לעסוק בתורה מבלי טרדות מזונות, על ידי כך מקבל שכר על עמלו במשא ומתן, מלבד עסק התורה. וזו הכוונה "אני עמל" בפרנסתי, "ומקבל שכר" כאילו עשיתי מצווה!

אמנם, אם האדם מטריד עצמו בעסקים וכוונתו לצורך דברים בטלים, לצבור הון למלאות תאוותו, אז התאוות הללו מוציאים אותו מן העולם, וכמו שאמר אחר כך התנא "אני רץ לחיי העולם הבא והם רצין לבאר שחת".

כאשר אדם משכים בבוקר לתפילת שחרית, מתפלל בכוונה, "חוטף" לימוד אחר התפילה, ורק לאחר מכן הולך לבנוק - על ידי כך זוכה שגם עיסוקו בבנוק הוא חלק מהתורה שלו, וכמוכן ה' עוזר לו שיתדורו עיסוקיו בבנוק ללא עיכובים מיותרים.

ולפי זה אפשר לומר שכך הוא פירוש הפסוק "אם בחוקתי תלכו", היינו שכל מקום אליו הולכים צריך שזה יהיה בשביל התכלית האמיתית, לא רק בזמן הלימוד נעמול בתורה אלא גם כאשר "נלך" לעיסוקינו תהיה כוונתנו לצורך התורה. וכל דבר שעושים לצורך לימוד התורה, נחשב לאדם כלימוד תורה.

גם עם ענפים

זה מתקשר לדברי הגמרא במסכת שבת (דף לג,), שמסופר כיצד רבי שמעון בר יוחאי יובנו היו במערה שנים עשרה שנה, וכאשר יצאו ראו אנשים חורשים בשדה שאלו בתמיחה: "מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה?" - וכל מקום שנתנו בו עיניהם - נשרף. יצאה בת קול ואמרה להם לחזור למערתם, שמא יחריבו את העולם. הם חזרו

**מצד אחד אתה,
עוסק בפרנסה,
ומצד שני נמצא
בהתבודדות בשדה.
כי אפילו בשיא
הגשמיות אתה
צריך להיות מחובר
כולך לה' יתברך**

להזמנות: **02-6289761** / **052-7679638** | **שביל חדש** | נפתח אל הלב | **ספרו החדש של הרב'ח שמואל שטרן שליט"א**

וספרתם לכם!

לקנות מאכלים מבריאים לחזק את גופו. הגמרא מספרת שאביי אף שלח זוג מתלמידיו לנסות את אבא אומנא בדיון לכך זכות, ואף בזאת עמד מקיז-הדם בגבורה ובצורה יוצאת דופן.

תלך כמו עורב!

כשאני מתבונן במעשה הזה, אני חושב ללא ספק שאביי ורבא, מגדולי האמוראים אשר אין דף בש"ס בו הם לא מוזכרים, חשובים הרבה יותר ממקיז דם! יהיה מי שיהיה! אבל בענייניו של אבא אומנא הם לא יכלו לעשות את מה שהוא עשה, ולכן הוא זכה לקבל את הד"ש היומי.

נתאר לעצמנו שאביי היה מתפטר מהישיבה והולך להיות אח בקופת חולים, מי היה מגיע אליו? ... או שאבא אומנא היה נעשה לראש-ישיבה, כמה עמי-הארץ היו יוצאים משם? ...

הצלחתם הייתה, שכל אחד עשה את הדבר שהוא יודע לעשות הכי טוב, ורק בצורה כזאת אפשר למקסם את מאת אחוזי ההצלחה מכל אחד, לעומת מי שכל העת מנסה לעשות את הדבר שהשני עושה, את עצמו הוא עזב, לשני הוא לא יגיע לעולם, ונמצא קרח מכל הכיוונים. כך מספר המעשה על עורב שראה את הליכתם הנאה וצעדיהם האציליים של היונים, ובקנאתו החליט לחקות אותם. יום אחר יום התאמן שעות רבות על הליכה אצילית והנעת הראש בעדינות ובתיאום, אלא שלאחר זמן רב נאלץ להודות כי אין לכך סיכוי, ואז התברר לו שאת צורת הליכתו האישית שכח לגמרי, ועד היום הוא צועד בכמין צעדי-קפיצה מוזרים וגמלוניים...

התבונה הזו נכונה ברוחניות, נכונה בגשמיות, ולא פחות נכונה בחינוך הילדים. לכל ילד יש את המסלול ששייך רק לו, והוא יכול לעשותו בצורה הטובה ביותר! לא שייך לדמותו לאף אחד, לטב ולמוטב. ומי שעוסק בהשוואות ובניסיון לחיקויים, נועד לכישלון מראש, הילד יאבד את עצמו ויישאר תלוש במלוא מובן המילה.

עניין זה - לשמור על מסלול אישי לכל ילד - חשוב בחיי החברה, אבל בעיקר בתוך המשפחה. צריך להיזהר מלהשוות אח לאחיו בכל צורה שהיא! עניין זה מהווה פצע פעור לכל החיים שלא מגליד לעולם!!!

ה' יעזור ונזכה לחנך את ילדנו בדרך השייכת להם בלבד, אמן.

ומדים אנו בעיצומם של ימי הספירה הקדושים שבו אנחנו מתקדמים בעבודת המידות ושבירת התאוות, ומייחלים להגיע טהורים וקדושים בקדושה של מעלה לחג השבועות. זה הזמן מעט להתבונן בסוד ספירת העומר על פי דבריו של רבי נתן הק', ולקשרם מעט לעניינים חינוכיים שיעזרו לנו להתמודד טוב יותר עם הפיקדון שה' נתן לנו.

נאמר בתורה "וספרתם לכם". מסביר רבי נתן, שעיקר ההצלחה בעבודת ה' היא ההבנה שלכל אחד מבני ישראל יש ספירה מיוחדת שבה הוא צמור להוליך את עצמו בעבודת ה', דהיינו דרך ומסלול מיוחד עבורו, שרק הם שייכים לו לפי שורש נשמתו, ורק הוא יכול להלך בהם בבטחה ואף אחר לא יוכל לעברם במקומו. וכמאמר רבנו הק' במעשה בחכם ותם, כשהתם עונה לאשתו הכואבת את מצבו: "זה מעשה שלי - זה מעשה שלו".

ואכן התם לא התפעל מהנעלים שייצר בעמל שיצאו גרועיים וירודים בעלי שלש קצוות, דבר המרמז על נפילות בעבודת ה', כי הבין שזו משימת החיים שלו ומזהה הוא צריך לעלות מעלה בעבודת ה'.

לא כמו אבא אומנא

בעניין זה מזכיר מוהר"ת את הגמרא המדהימה על אבא אומנא (תענית כא, ב), שזכה מדי יום לקבל דרישת שלום מהשמיים לעומת אביי ורבא שזכו לקבל פעם בשבוע או פעם בשנה, והדבר כאב להם מאד: מדוע הם פחותים מדרגתו של אבא אומנא?!

ענו להם משמיים, שהם אינם יכולים לחקות את ההנהגה של אבא אומנא, וכלשון הגמרא: "לא מצית עבדית כעובדא דאבא אומנא". והגמרא מאריכה לספר על נפלאותיו של אבא אומנא בגדרי צניעות, גמילות חסדים, עין טובה וכבוד תלמידי חכמים: ראשית, הוא היה מציב הפרדה בתור בין נשים לגברים [זה היה טרם עידן הבג"ץ]. בנוסף כשהיה מקיז דם לנשים בזרועו, היה מלבישן שרוול מיוחד עם פתח להקזה. את הכסף המגיע לו לא היה גובה מהלקוחות ישירות, אלא היה מפנה אותם לקופה מיוחדת שם היו משלשלים את המעות, ומי שלא היה בידו מעות לשלם היה יכול שלא לשלם מבלי שאחרים ישימו לבם לכך.

עוד ממעשיו של מקיז-הדם הצדיק: כשהיה תלמיד חכם מגיע לפניו להקזת דם לא היה נוטל ממנו תשלום אלא להיפך, היה נותן לו מספר פרוטות כדי שיהיה לו

**כאותו מעשה על
העורב שראה את
הליכתם הנאה
וצעדיהם האציליים
של היונים,
ובקנאתו החליט
לחקות אותם...**

ילדים שלנו מגיע הטוב ביותר!

הצטרפו כעת למערכת המנויים ותהנו מחיים טובים יותר!

<p>מנוי 1</p> <p>חודש דאגון</p> <p>1 בלבד!</p>	<p>מנוי 2</p> <p>חודשים דאגון</p> <p>3 בלבד!</p>	<p>מנוי 3</p> <p>חודשים דאגון</p> <p>9 בלבד!</p>	<p>מסלולי</p> <p>הצטרפת</p> <p>מיוחדים:</p>
---	---	---	--

02-623-1218
מוקד מנויים

בואו כולם ביחד

התשובה הספציפית שהרבי ענה לו בנוגע לריחוק האישי מהשם, ומכך יוצא הדבר המובחר ביותר.

• • •

זו הדרך להשיג את אור התורה, כמו שכתוב שאת התורה קיבלו רק כש"יוחן שם ישראל נגד ההר" - "כאיש אחד בלב אחד". זו גם הדרך היחידה להשגות גבוהות באלוקות: כשכל החברים מתקבצים באהבה, וכל אחד מביא את הכלי האישי והבלעדי שלו וזה נעשה לבית-קיבול ענק שהצדיק משפיע לתוכו השגות אלוקיות.

תלמידי רבי עקיבא, לפי ערך מדרגתם העצומה כמובן, לא מספיק הביטו על יחודיותו של כל יהודי לטובה. הם היו צדיקים גדולים, אך הלכו במידת הדין והביטו על חסרונות החבר ועל המכשולות והבעיות שלו, הסתכלו היכן שאינו מושלם ואיפה שהוא צריך עוד עבודה, ועל כך אנו מתאבלים עד היום.

ומי היה התיקון שלהם? רבי שמעון בר יוחאי, מבחירי תלמידי רבי עקיבא כאשר התרומם מהעפר ומהאבל הגדול על עשרות אלפי התלמידים והתחיל שוב. רבי שמעון בר יוחאי לימד אותנו "אנן - בחביבותא תליא מילתא!", - אצלנו - הדבר תלוי בחביבות ובאהבה, וכמו

שסייב רבי שמעון עוד בצעירותו: לסלק את השומר מהפתח, כולם מגיעים לשמוע ולהשמיע דברי תורה, ובכך התורה רק מרוויחה, רק תוספת קדושה נהיה מזה. תראה מה זכה רבי שמעון להביא לעולם: כזה זוהר קדוש ומגלה נסתרות והשגות אלוקיות, כשחלק גדול מהקרדיט לוקחת מידת האחדות והאהבה שהיתה בין התלמידים בדורו של רבי שמעון.

זו השמחה הגדולה בל"ג בעומר, כשאנחנו משתדלים בכל הכוח לתקן את הריחוק שהיה בין תלמידי הראשונים של רבי עקיבא ולנהוג בדרכו של רשב"י: להסתכל על הטוב שבכל יהודי.

(עפ"י ליקוטי הלכות נזיקין ד אתייות יא-יג, ועוד)

ש בגמרא סיפור קצת כואב, על תלמיד שבא לשאול את רבי יהושע אם תפילת ערבית היא רשות או חובה, רבי יהושע ענה מה שענה, והתלמיד הלך לשאול גם את הנשיא, רבן גמליאל. רבן גמליאל ענה להיפך, והתלמיד שאל "הלא רבי יהושע אמר לי הפוך?".

זהו מעשה עמוס בפרטים מסעירים: רבן גמליאל העניש את רבי יהושע לעמוד במשך הדרשה, והתלמידים התרעמו מאד על בזיונו החוזר ונשנה של רבי יהושע, וזה היה הגורם לכך שסילקו את רבן גמליאל מהנשיאות ובמקומו הוצב רבי אלעזר בן עזריה. המסגרת שלפנינו קצרה מלתאר את המעשה המיוחד הזה על כל פרטיו, בהזדמנות שתכלול בעצמכם בגמרא (ברכות כז-כח) את השתלשלות הדברים.

אבל הכי מעניין הוא, שאת הסיפור האמוציונלי הזה מסיימת הגמרא במשפט אחד: "ואותו תלמיד - רבי שמעון בר יוחאי הוה!" הוא זה ששאל את רבי יהושע ואחר כך את רבן גמליאל וכולי.

אני בטוח שלכל אחד תהיה הסתכלות מיוחדת על מעשהו של רבי שמעון שהביא את כל השתלשלות העניינים המסוככת

הזו, אבל דבר אחד ברור: בתקופת רבן גמליאל ניצב שומר קשוח בכניסה לבית המדרש שאישר כניסה רק לצדיקים גדולים, אך כשנתמנה רבי אלעזר בן עזריה, בזכות רבי שמעון כאמור, סולק השומר ונתוספו לפחות ארבע מאות ספסלים בבית המדרש.

ובאותו יום, ממש באותו היום, כשבית המדרש גדל לממדים עצומים, נאמרה מסכת משניות שלמה: מסכת עדויות. מי שיודע יודע שזו המסכת המבחרת שבששה סדרי משנה, ובלשון הגמרא בכמה מקומות: "בחירתא".

מה שמלמד אותנו דבר חשוב מאוד: כשהרבה תלמידים מתאספים יחד יוצאים מכך דברים נפלאים. כל אחד מנסה להעביר את מה שהוא שמע מהרבי ואת

אבל הכי מעניין הוא, שאת הסיפור האמוציונלי הזה מסיימת הגמרא במשפט אחד: "ואותו תלמיד - רבי שמעון בר יוחאי הוה!"

לצעירי הצאן

ונתתי את הגשמיזות בעתה

כאשר האדם עמל במשא ומתן וכוונתו בעמלו כדי להשתכר די מחסרו למען יוכל לעסוק בתורה מבלי מרדות מזונות, על ידי כך מקבל שכר על עמלו במשא ומתן כאלו עשה מצוה! ולכן התורה כותבת גם על עשיית הדרךים הפשוטים, כמו לחרש ולקצר, כי צריך לעסוק גם בגשמיזות אך בהכל לכוון לשם שמים

מתוך מאמר ראש הישיבה

החייל הקטנטן

185 שנים לפטירת המגיד מטשרנוביל • שב"ק כ' אייר תשפ"ב • כ' אייר תקצ"ז

שומע הוא צעקת "קוואטר!", משמע מתקיימת פה ברית מילה, משמע יוכל אף לאכול מעט "מזונות" טרם ימשיך במסעו.

אך ללא הודעה מוקדמת ניגש אליו הרבי שישב במזרח בית הכנסת וביקש ממנו לגשת אל התינוק. יהודה המבולבל לא מבין למה הרבי רוצה לכבדו בסנדקאות תחתיו, אך הרבי מכסה אותו בטליתו ומבקש ממנו רק דבר אחד: "הבט נא על התינוק הרך ששוכב כאן עטוף במלמלות".

אתה רואה שלא הוא עשה את זה? ציינו של המגיד זי"ע

יהודה מסתכל כאינו מבין, אך לפתע הוא רואה את התינוק הרך שלפניו מלוכש בבגדי צבא תקינים, כולל תיק צבאי מאובזר ורובה טעון!

צווחה נמלטה מפיו של יהודה, והוא נפל ארצה מתעלף.

כשהתעורר הטעים הרבי באוזניו: "הן ראית בעיניך, שכבר משעת לידתו של האדם נגזר עליו אם יהיה חייל במהלך חייו, ומשכך - מה לך כי תלין על אחיך?".

ליבו של יהודה התקשה להאמין, אך מראה עיניו חזק מכל. הוא נאלץ להודות אין טעם לנקום באחיו הגדול, כי לא בריחתו הנכיסתו תחתי לשירות הצבאי, אלא גזירת עליון הקובעת כל מאורעות בני האדם. לא הוא עשה ולא זה גרם, כי אם האחד היחיד והמייוחד.

(מקור: חמדה גנחה)

רבי מרדכי טוורסקי זצ"ל, המגיד מצ'רנובל

נולד: תק"ל, בטשרנוביל שברוסיה (כיום אוקראינה).
על העדה: התמנה לאדמו"ר ומגיד בעיר טשרנוביל עם פטירת אביו ה"מאור עיניים", כבן 28.
8 שושלות: שמונת בניו הקימו כל אחד חצר חסידית.
הידועים ביניהם: טשרנובאבל, טריסק, טאלנא, סקווירא, רחמסטריוקא.
ענבי הגפן: נכדתו, בת בנו ר' אהרן, נישאה לר' ישראל נכד רביה"ק מוהר"ן מברסלב.
נפטר: כבן 67.

רק לאחר החתונה גילה חותנו של ר' איצלה אייזנער, לחרדתו הרבה, שחתנו הטרי הוא חסיד ברסלב נלהב. החותן "סחב" את החתן אל רבו המגיד מטשרנובאבל, ובתגובה ביקש המגיד מגבאו שיביא את הספה"ק "ליקוטי מוהר"ן" מארזנו, באומרו: "מה לך כי תלין על ברסלב? בספר זה אני הוגה באופן קבוע, ואף נוטלו עמי בכל נסיעותיי!"...

ראית את אליהו? מאתמול אינני רואה אותו!".
 אמא הרימה עיניים דומעות מספר התהלים הממורט ולא הצליחה לענות, אך יהודה לא הרפה: "למה אליהו לא הגיע אתמול לישון בבית? איפה הוא?".

אמא בררה את מילותיה: "אני משערת שהוא מסתתר היכנשהוא, אך אינני יודעת איה".

"אבל למה?" שאל יהודה בתמימות, "לא טוב לו אצלנו? אולי כי לא הרשתי לו את הצעיף החדש שלי?".

אמא חייכה וחיבקה אותו בעוז. "אתה זוכר לפני שנה את החיילים הפולנים הרשעים שחטפו יהודים לצבא? אני חושבת שאליהו מפחד שיקחו אותו לצבא, ולכן הוא ברח".

"ולכן את אומרת תהילים ובוכה", הבין פתאום יהודה.
 חשב שהבין.

...

דפיקות עזות על דלת הבית: "פתחו מיד! תביאו את הבן לצבא! תביאו את אייליאן, את הגדול שלכם!". האב פתח את הדלת מיד: "הוא לא אצלנו. אין לנו מושג איפה הוא. תבואו בשבוע הבא, בבקשה, תרחמו עלינו!".

החיילים גיחכו ברשעות: "אין שבוע הבא! תביא את הבכור שלך, ואם לא ניקח את הבא בתור!!!".

חווורונו של אבא העמיק. הוא ידע שזה יקרה, אך לא היה בידו לפעול מאום. החיילים נכנסו הביתה, תלשו את יהודה מזרועותיה של אמא ויצאו בסערה מהבית לקול זעקות השבר של המשפחה שותתת-הדם.

מאז יהודה חווה רק רע בחיים. הוא הספיק להבין אלף פעמים למה אמא כל כך בכתה כשאליהו ברח, למה אליהו לא גילה לאמא היכן הוא מתחבא, וגם למה הוא סובל כל כך: בגלל אליהו, אחיו הגדול, האגואיסט והאכזר.

פעמים אינספור ספג גבו הצעיר של יהודה הצלפות ממפקדים פולנים רשעים, וכל הצלפה חזירה עמוק יותר את השנאה לאחיו הגדול. נכון, הוא פחד שיגייסוהו לצבא, אבל בגלל זה בורחים? לכן משאירים את האח הקטן שיגויס הוא? ככה מתנהגים? זה אח?!

...

כעבור שנים ארוכות מאוד שוחרר יהודה המגודל משירותו הממושך, ומפקדיו ציידו אותו במספר מטבעות זלוטי למען יוכל לחזור לביתו. "טוב שיש לי כסף לנסיעה" הרהר בכעס, "כי אני מוכרח לחזור בדחיפות הביתה. אני חייב לסגור עם אחי האכזר חשבון ארוך-ארוך".

"גם את תתחבא טוב מאוד כעכבר במחילתנו", התענג במחשבותיו, "אמצא אותך ואמסור אותך מיידית לתחת המשטרה הסמוכה. הגיע הזמן שגם אתה תסבול קצת בחיים. מספיק התענגת בחיים על חשבון אחיך הצעיר!".
 הוא ניגש אל אחד העגלונים, ושכר אותו לנסיעה לעירו תוך שהוא מתנה עמו שיעצור בעירות יהודיות בזמני התפילות.

הדרך עברה מהר מהמצופה, ולאחר שנסעו כל הלילה הגיעו לעיירה טשרנוביל עם אור ראשון.

יהודה קפץ מהעגלה, נכנס אל בית הכנסת, הניח את תפיליו שליוו אותו לאורך מסעות חייו והחל להתפלל.

לאחר התפילה, בעוד יהודה מקפל את התפילין,

שאלה:

האם יש איסור "יחוד" כשהדלת לא נעולה?

להקל בזה אם יש עוד צירוף של דעה המתירה, [כגון להתייחד עם שתי נשים שהרבה פוסקים סוברים שאיסור רק מדרבנן] (ועי' שו"ת דובב מישרים ח"א סי' ה שמשמע יותר להחמיר בזה). ובשם הגר"י קמינצקי (אמת ליעקב אה"ע סי' כב בהערה) כתבו, שבייחוד דאורייתא יש להחמיר ובייחוד דרבנן יש להקל.

אמנם דעת ה"שבת הלוי" (ח"ה סי' רג) להחמיר, לפחות לכתחילה. ובשם הגר"ע יוסף הביאו (בשו"ת מעין אומר) שלמעשה יש להחמיר (למרות שנראה שדעתו להקל מעיקר הדין). ודעת הגר"מ שטרנבוך (תשובות והנהגות ח"ב סי' תרנז) שבזמנינו אין להתיר מאחר ואין הדרך להיכנס לבית חברו בלי רשות, [ואכן יש שכתבו שבזמנינו כולם יודו שאסור], וכעין זה כתב ה"מנחת יצחק" (ח"ז סי' עג), וכן נאמר בשם הגר"ש אלישיב והגר"ח פ"ש שיינברג (קוני "יחוד" להגר"ל טרופר, הובא בהליכות בת ישראל פ"ח הע' טו), שאם לא רגילים להיכנס בלא קבלת רשות הוא יחוד, ורק אם הרגילות להיכנס בלא לקבל רשות אינו יחוד.

יחידה היא דעת ה"אגרות משה" (אה"ע ח"ד סי' סה), שאף כשהפתח נעול, בזמן שאנשים באים ודופקים בדלת מותר לשהות בבית, מאחר והמנהג לפתוח למי שדופק.

תשובה: יש מקילים כשאינה נעולה גם כשהיא סגורה, ויש אומרים שדרוש שהדלת תהיה פתוחה ממש.

הרחב דבר: כידוע, אסור לאיש להתייחד עם אשה בחדר או בבית. אך נאמר ב"שולחן ערוך" (אה"ע סי' כב סי' טו), שמותר לשהות עם אשה בבית שדלתו פתוחה לכיוון הרחוב [או לחדר מדרגות שמצויים שם אנשים], ובלשון השולחן ערוך: "פתחו פתוח לרשות הרבים".

מה הכוונה "פתוח"? האם צריך שיהיה פתוח לרווחה, או שמא די בכך שאינו נעול למרות שהוא סגור?

המחלוקת נעוצה כבר בדברי הראשונים, וגם גדולי האחרונים נחלקו בכך, וכדרכנו נביא את דעת פוסקי זמנינו זצ"ל.

ה"חזון איש" (דבר הלכה סי' ג הע' ו) נוטה להקל שדי בכך שהפתח אינו נעול במפתח, וכן הקל בעל הקהילות יעקב (קריינא דאיגרתא ח"ב סי' קכב), וכן הביאו בשם הגר"צ פ"פ פרנק. וכתב ה"משנה הלכות" (ח"ט סי' שיג) שנראה שכן הסכימו האחרונים.

דעת ה"ציץ אליעזר" (ח"ו סי' מ פ"ג אות ד) שאפשר

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

צריך רק שלשה דברים

שלושה דברים: תורה, תפילה ואת רבי שמעון...!

"במערה היה יום כיפור ובחוג - שמחת תורה", נזכר הרב רובינשטיין. "כאשר בחוג היו רוקדים, היו אנ"ש העובדים' יושבים בסמיכות לציון, מתפללים ובוכים".

"רבי שמעון זה אותו רבי שמעון", מסביר הרה"ח רבי נחמן בורשטיין זצ"ל. "ההרגשה המיוחדת שעוטפת כל יהודי במירון, לא משתנה אף פעם. רק התנאים משתנים משנה לשנה. האבות שלנו היו נוסעים לרבי שמעון בעגלות או על גבי חמורים. אנחנו היינו נוסעים ברכבת ובאוטובוסים והיום הדרך קלה יותר, אבל ר' שמעון זה אותו ר' שמעון, הציון הוא אותו הציון והתפילות, הן, התפילות - הן מתעצמות משנה לשנה..." (מתוך מגזין 'ניצוצות' אייר תשע"ז)

רשב"ה הוא אותו רשב"ה. רוקדים במירון עד כלות

אני משמר את ההתרגשות הזו מדי שנה והיא לעולם לא תחלוף", אומר רבי יהושע דוב רובינשטיין. "בכל פעם שאני מגיע לציון ורוצה להתעורר, אני נזכר בדבקות של החסידים שהיו מגיעים אל הציון בעבר. זקני חסידי ברסלב - רבי שמואל שפירא זצ"ל, רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל, אבי צ"ל ועוד חסידים רבים שהיו משקיעים מהונם וממרחם כדי להגיע אל הציון הקדוש בכל הזדמנות. המראות שראיתי בילדותי מלווים אותי בכל פעם בה אני מגיע לציון הקדוש.

"הימים הנפלאים במירון של פעם משובבים את נפשנו בכל פעם מחדש. אני לא יכול לשכוח את מה שאמר פעם אבא זצ"ל: 'איני צריך מהעולם הזה רק

פתגם השבוע

מבחן ההצלחה של בעל תשובה הוא הצלחת ילדיו

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עמיאל שליט"א

נתן בת-בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד לפרטים: 054-8475902

שתי מצבות במנהרה חשוכה

שתי מצבות זו לצד זו, וכבר ברגע הראשון זיהיתי את המצבה השמאלית של הגר"ל צירלסון שהכיתוב עליה היה שמור וקריא. לצידה של מצבתו עמדה מצבה נוספת, אותה לא הצלחתי לזהות. בתחילה ניסיתי לחשוב באחד מבני משפחתו שנטמן לצידו.

הגר"ל צירלסון היה מגדולי הרבנים בדור הקודם ואחד האישים המבריקים ביותר בתקופתו. היה גאון אדיר בכל מקצועות התורה, חסיד, עובד ה' ואף נואם בחסד עליון, הוגה דעות, משורר ופייטן. ביום י"א תמוז, כאשר חזר הגר"ל צירלסון לביתו מבית הכנסת לאחר תפילת שחרית, נפלה פצצה סמוך לביתו והוא נהרג במקום, הי"ד.

לאחר גילוי 2 המצבות במעמקי המערה החשוכה, ביקשו ר' ישראל מאיר אישורים מיוחדים לפנות את ערמת האשפה המכסה את הפתח, ואכן בהמשך כמה ימים עמלו פועלים רבים לרוקן את השטח כשהם ממלאים לא פחות מ-50 שקי אשפה ומפינים אותם משם.

כאשר חזר ר' ישראל מאיר אל המקום אחר שנוקה, הוא גילה 10 מדרגות מטה אל פתח המערה. מדרגות אלו היו חסומות לגמרי עד פינוי האשפה ולא היה ידוע על קיומן. עם ירידתו אל תוך מעבה המערה, הוא ניגש במרץ אל שתי המצבות והחיל לנקות אותן מהאבק והלכלוך שדבקו

תצלומה רבת שנים. המגדל המרשימים בין המצבות

במשך השנים הרבות, ואז צדו את עינוי האותיות שנכתבו על גבי המצב הימנית.

אסור להתייאש

תוך רגעים ספורים הבין כי הוא עומד למרגלות מצבתו של הרה"ק רבי אריה לייבוש מלאנצוהוט ז"ל, שהיה רבה של קייסינוב שנים רבות ושם הסתלק לגנזי מרומים, אלא שמאז הסתלקותו בשנת תקפ"ד, לפני קרוב ל-200 שנה, איש לא ידע את מקום קבורתו עד היום.

"זוהי שמחה גדולה לנו ולכל בית ישראל" אומר הגרא"מ מייזליש שהוציא לאור עובד את ספריו ופרקי תולדותיו של רבי אריה לייבוש מלאנצוהוט, "כאשר מגלגלים זכות על ידי זכאי, ידידי ר' ישראל מאיר גבאי יו"ר 'אהלי צדיקים', שזכה לחשוף את המצבות היקרות אחרי כל כך הרבה שנים".

"נצם גילוי המצבה מלמדת אותנו שאסור להתייאש אף פעם. יש לחפש ולחפש עד לקבלת סייעתא דשמיא ועד למציאה המיוחלת".

את לא הפעם הראשונה שהוא חלף על פני המבנה הענק והמרשים המוצב במרכז בית הקברות, אלא שבשונה מכל הפעמים כעת חלפה מחשבה בראשו: אולי ניתן למצוא פתח ולהיכנס לתוכו? מבעד לאשפה ולצחנה הגדולה הוא מצא חור קטן, השתחל פנימה וגילה לתדהמתו מערה ענקית.

הלב הרגיש משהו

תגלית חשובה והיסטורית במולדובה: לאחר מספר רב של שנים, בהם לא נודע לאיש מקום קבורתם של גדולי רבני העיר קייסינוב בירת מולדובה, נחשפו לראשונה שתי

המצבות החשובות של הרה"ק רבי אריה לייבוש מלאנצוהוט ז"ל והגאון רבי יהודה לייב צירלסון זצוק"ל, במעמקי של מערה ארוכה וחשוכה הממוקמת מתחת למבנה גדול-ממדים במרכז בית הקברות העתיק בקייסינוב, שם נטמנו שני הגאונים הצדיקים זה לצד זה, כשעתה נחשף מיקום המצב לראשונה.

בימים אלו מבקר הרב ישראל מאיר גבאי שליט"א יו"ר אגודת 'אהלי צדיקים' בקייסינוב, וכעת התגלו המצבות באורח פלא. "בקייסינוב יש שני בתי קברות", מספר הרב ישראל מאיר גבאי. "העתיק נהרס כולו וכיום הוא מגרש משחקים, החדש יותר עומד על תילו וש

בו מאות רבות של מצבות ישנות. במרכז בית הקברות עומד מבנה גבוה וכולם מצביעים עליו כמקום קבורתו של הגאון רבי יהודה לייב צירלסון זצוק"ל, רבה האחרון של קייסינוב שנהרג בשנת תש"א בזמן המלחמה, אולם אף אחד לא ידע היכן מקום קבורתו המדויק".

בשבוע האחרון, הגיע ר' ישראל מאיר לבית הקברות בקייסינוב, הוא בחן וסובב את המבנה מכל צדדיו, עד שעינו החדה הבחינה בפתח מסויים החסום לגמרי ברמות גבוהות של אשפה ולכלוך. "ליבי אמר לי שיש כאן דרך אל המצבה עצמה", הוא מספר בהתרגשות, "אבל לא יכולתי להיכנס למקום בגלל הגובה של האשפה והצחנה. ביקשתי מיהודי תושב המקום שייכנס ויבדוק מה יש בפנים, אבל הוא הסביר לי שאין אפשרות להיכנס פנימה בשום אופן".

שתי מצבות במערה

"החלטתי להיכנס בעצמי, והתחלתי לחחול אל תוך המערה כשכולי מתלכלך. בקצה המערה הופתעתי לגלות

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

מקד הזמנות:
1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א
אצלכם בבית